

HỒI THỨ BỐN MƯỜI SÁU

DIỆU NGỘ THƯ PHÁP TRONG BỨC TRANH

Tâm Uyên có biết đâu tâm sự của Độc Cô Hưng khi thấy mình kể xong, bỗng thất kinh đánh rơi chén như vậy liền ngạc nhiên cười hỏi:

-Sao Độc Cô lão đệ lại thất kinh như thế? Chẳng lẽ lão đệ cũng có thù với Nam Môn Vệ và Đại Bi Tôn Giả chăng? Hay là có liên can rất mật thiết với Thích Đạo Song Tuyệt phải không?

Câu hỏi ấy khiến Độc Cô Hưng, một người rất khôn ngoan lanh lợi mà nhất thời không sao trả lời được. Vì sáu người nghĩa huynh của Tâm Uyên đều bị giết hết, cơ nghiệp của Hạ Lan bị thiêu rụi, mối thâm thù đại hận này ai mà đã ghi sâu trong đáy lòng, có bao giờ quên được. Nếu Độc Cô Hưng mà nói thực. Tâm Uyên biết y với Độc Cô Sách là y bát truyền nhân của Thích Đạo Song Tuyệt, thì thể nào lửa thù hận cũng bốc lên ngay và ít nhất là khoanh tay không chịu chữa bệnh cho Độc Cô Sách nữa!

Nói thực đã có sự khó khăn như vậy, mà nói dối cũng khó khăn nốt!

Vì Độc Cô Hưng đã nghĩ, ân sư mình với sư bá là Thái Sơn Bắc Đẩu trong võ lâm được thiên hạ rất tôn trọng, nay cả hai vị đã cùng chứng đạo quả hết, thù hằn và ai oán của hai vị chưa kết liễu, thì tất nhiên y với Độc Cô Sách phải gánh vác thay và liễu kết hộ. Nay gặp vấn đề nan giải này, có khi nào y lại chịu sợ sệt mà rụt đầu rụt cổ được.

Hai vấn đề đó làm cho Độc Cô Hưng nhức óc khôn tả, nhất thời y không biết định ra sao, nên coi trọng danh dự của sư phụ hơn, hay là coi trọng bệnh của Độc Cô Sách hơn?

Tâm Uyên thấy Độc Cô Hưng đánh rớt chén rượu, cứ ngồi đờ người ra như kẻ mất hết hồn vía, mình hỏi gì cũng không nghe thấy, không trả lời, ông ta làm như không thấy mà chỉ ho lên một tiếng, rồi hỏi tiếp:

-Tư Mã Ôn công nói rất đúng: "Không có việc gì là không thể nói cho người ta biết được", hình như Độc Cô lão đệ có tâm sự gì rất khó nói phải không?

Nghe Tâm Uyên nói như thế, Độc Cô Hưng liền sáng trí ra ngay, vội đứng dậy chấp tay chào và lớn tiếng cười nói với Tâm Uyên rằng:

-Không dám giấu diếm cụ, Tam Kỳ Vũ Sĩ là thụ nghiệp ân sư của Độc Cô Hưng, Độc Cô Sách đại ca là đệ tử duy nhất của Đại Bi Tôn Giả sư bá!

Nghe Độc Cô Hưng nói như vậy Tâm Uyên kinh ngạc vô cùng ngồi thừ người ra như tượng gỗ.

Độc Cô Hưng lại chấp tay vái Tâm Uyên một lạy, rất cung kính mỉm cười nói tiếp:

-Thời giờ trôi chảy nhanh như thoi đưa, ba mươi năm nay cụ từ một vị anh hùng ở núi Hạ Lan mà biến thành Viễn Hiền trang chủ. Không biết sự thay đổi ấy là hoạ hay là phúc. Bây giờ anh em Độc Cô Hưng chúng tôi được may mắn gặp cụ ở đây, nếu cụ bỏ qua cho mối thù năm xưa chữa cho đại ca tôi khỏi bệnh. Còn cụ không quên được mối thù cũ, thì Độc Cô Hưng tôi tình nguyện hy sinh cả thân mình để tiêu nghiệp giải hận cho ân sư! Tùy ý cụ, muốn nấu tôi thành nồi nước máu hay mài dũa tôi thành đồng tro, tôi cũng cam tâm, chứ không oán hận gì hết.

Tâm Uyên nghe Độc Cô Hưng nói, tuy hai mắt nhìn thẳng vào mặt đối phương nhưng mặt ông ta vẫn thản nhiên như thường, nên không hiểu lúc này trong bụng ông ta suy nghĩ như thế nào?

Độc Cô Hưng chỉ sợ ông ta giở mặt thì tính mạng của Độc Cô Sách không thể nào bảo tồn được, cho nên y lại vái một lạy, rồi gượng cười nói tiếp:

-Thưa cụ, cổ nhân có câu: "Nhân sinh hữu oán tu đan giải, nghiệp báo tuần hoà vô liễu thời". (Người ta sống ở trên đời có thù oán cần phải tiêu giải ngay, tai nghiệp cứ tương báo hoà thì không bao giờ dứt được cả).

Y chưa nói dứt thì Tâm Uyên đã trợn ngược đôi lông mày giờ tay áo lên phát một cái, trong nhà đã có mùi thơm rất nồng toả lên ngay Độc Cô Hưng vừa ngửi thấy mùi thơm đó, đã uể oải và mê man bất tỉnh liền.

Lúc ấy tiểu đồng áo xanh tên là Linh nhi đã chìa hai ngón tay nhằm đúng yếu huyệt ở giữa ngực của Độc Cô Hưng mà hạm hực điếm xuống luôn.

Nhưng Tâm Uyên đã vội túm lấy khuỷu tay của y mà lôi trả lại.

Linh nhi ngạc nhiên hỏi:

-Sư phụ vẫn thương nhớ tới mối huyết thù ba mươi năm về trước kia, vừa rồi lại giở Cửu Thiên Diệu Hương ra làm cho Độc Cô Hưng mê man bất tỉnh. Sao bây giờ sư phụ lại cấm không cho tiểu đệ giết chết y như thế?

Tâm Uyên gượng cười đáp:

-Linh nhi hãy khoan! Để sư phụ nghĩ kỹ xem, từ một tên đại tặc ở Hạ Lan mà biến thành thần y ở Lô Sơn, việc này là hoạ hay là phúc đã.

Thấy sư phụ nói như thế, Linh nhi vội lui tới phía sau đứng yên để đợi chờ.

Tâm Uyên liền nhắm mắt lại lẳng lặng suy nghĩ một lát sau bỗng mở mắt ra lấy giấy bút viết mấy món thuốc đưa cho Linh nhi, rồi mỉm cười nói:

-Linh nhi, con vào trong vườn thuốc. Mau hái mấy vị linh dược này ra đây.

Linh nhi đưa mắt nhìn vào tờ giấy rồi kinh hãi hỏi lại:

-Sư phụ bảo con hái San Hộ Lộ Thọ thảo với Thành Hình Phục Linh Căn ư? Hai thứ linh dược này sư phụ tốn mười năm trồng trọt mới thành...

Tâm Uyên mỉm cười đáp:

-Linh nhi, con không nên tiểu tâm như thế, mau đi hái đi! Phải biết tôn chỉ của sư phụ trồng thuốc như thế là dùng để cứu người. Bằng không dù có Tiên chí ngàn năm cũng chỉ như một cây cỏ dại thôi, mà không có giá trị gì cả.

Thấy vẻ mặt của sư phụ rất nghiêm nghị Linh nhi phải vâng lời, đi vào trong vườn hái thuốc ngay, không dám hỏi thêm nữa.

Tâm Uyên thấy Linh nhi đi khỏi, liền lấy một chút thuốc bột trắng ra búng vào mặt Độc CôHưng.

Đang mơ màng bỗng thấy mũi cay cay và xộc lên tận óc, Độc Cô Hưng hắt hơi luôn mấy cái liền tỉnh táo lại ngay. Y mở mắt ra nhìn, thấy mình vẫn bình yên vô sự, liền đi tới trước mặt Tâm Uyên chấp tay lạy.

Tâm Uyên không chờ y nói đã vội xoa tay vừa cười vừa đáp:

-Độc Cô lão đệ nói rất đúng:"Nhân sinh hữu oan tu đan giải, nghiệp báo tuần hoàn vô liễu thời!"

Độc Cô Hưng mừng rỡ khôn tả, vội hỏi:

-Thế ra cụ đã vui lòng tiêu giải mối oan cừu này rồi ư?

Tâm Uyên gật đầu đáp:

-Vừa rồi lão phu dùng Cửu Thiên Diệu Hương làm cho lão đệ man như vậy là để có thì giờ suy nghĩ. Kết quả lão phu thấy linh tính của mình rất sáng suốt và nghĩ tới sáu vị nghĩa huynh vì sát nghiệp quá nặng bị chết như vậy không oan uổng chút nào. Năm xưa Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn đạo trưởng hạ thủ diệt trừ kẻ gian ác nếu hai vị ấy không để cho lão phu sống sót, thì lão phu không thể nào sống tới ngày nay được. Đủ thấy hai vị ấy đã ban ơn rất lớn cho lão phu.

Nói tới đó, ông ta hớp một hớp rượu, rồi mỉm cười nói với Độc CôHưng tiếp:

-Huống hồ lão đệ nghe lão phu kể xong chuyện năm xưa, mà vẫn thản nhiên nhận mình là đệ tử của Thích Đạo Song Tuyết, đủ thấy lão đệ là người quang minh lỗi lạc biết bao, Tâm Uyên này không kính ngưỡng sao được.Mối thù ba mươi năm đã tiêu giải nhất thời, lão còn mong lão đệ khi gặp lệnh sư bá, làm ơn chuyển lời cảm ơn hộ hai vị cao nhân đã tha chết và còn cho Tâm Uyên được dịp cải tà quy chánh.

Độc Cô Hưng vội đứng dậy rầu rĩ đáp:

-Thưa cụ gia sư với đại sư bá đã toạ hoá ở Nam Hải Phổ Đà rồi!

Tâm Uyên kêu "ồ"thở dài và đỡ lời:

-Hai vị Thích Đạo Song Tuyết đã công hoành hoàn mãn, cùng dắt tay phi thăng, khiến Tâm Uyên này không có nơi mà đền đáp lại ân đức ấy! Bây giờ chỉ còn một cách là hết sức cứu chữa cho Độc Cô Sách lão đệ gọi là đền bù lại ơn đức hai vị một phần nào thôi.

Độc Cô Hưng chấp tay vái, vừa cười vừa đỡ lời:

-Độc Cô Sách đại ca hiện bị bệnh nặng như thế, xin cụ làm ơn ra tay cứu chữa cho.

Tâm Uyên liền đáp:

-Chữa cho Độc Cô Sách lão đệ khỏi bệnh không khó khăn gì nhưng bây giờ lão phu lại còn muốn làm thế nào để cho hai vị kịp đi dự hội Thiên Nam vào ngày mười ba tháng ba.

Độc Cô Hưng ngạc nhiên hỏi:

-Cụ chả đã nói là bệnh của đại ca tôi phải chữa trên nửa tháng mới khỏi là gì?

Tâm Uyên mỉm cười trả lời tiếp:

-Nếu dùng thuốc thường thì ít nhất phải nửa tháng mới chữa khỏi được, nhưng bây giờ lão phu đã sai tiểu đồ Linh nhi vào đào cây San Hồ Lộc Thọ Thảo với Thành Hình Phục Linh Căn, hai môn linh dược kỳ báu, mà lão phu đã trồng khá lâu năm để cứu cho Độc Cô Sách đại ca của lão đệ. Như vậy chỉ vài ngày là hai vị đã có thể kịp thời đi dự Thiên Nam đại hội.

Ông ta vừa nói tới đó, thì Linh nhi đã đem hai vị thuốc rất quý báu kia vào.

Tâm Uyên một mặt bảo Linh nhi nhóm bếp sắc thuốc một mặt ẵm Độc Cô Sách vào một tịnh thất khác.

Tịnh thất này là nơi của Hoa Tâm Uyên ngồi đọc sách viết và vẽ, nên ngoài một cái chõng ra, bốn bên vách đều là tủ sách treo đầy tranh.

Hai mắt của Độc Cô Hưng rất sắc bén, chỉ thoáng cái thôi, y đã thấy bức tranh nào cũng đóng hai cái dấu "ẩnHiên sơn trang khiển hứng" và "Y dư tả học hào kiếm thư". Nên y mới biết những câu đối và tranh trên vách đều là chữ và tranh của Tâm Uyên viết và vẽ hết. Y liền mỉm cười hỏi:

-Cụ không những sở trường về y đạo, mà con kiêm cả viết chữ làm hội họa. Cụ quả thực là người đa tài đa nghệ.

Tâm Uyên mỉm cười đáp:

-Lão đệ không biết đấy thôi. Sở dĩ Tâm Uyên này khổ tâm học viết chữ và hội họa như vậy, không riêng để tiêu khiển mà thôi, còn có lúc tìm ra được những diệu thú ở trong các thể chữ và các lối hội họa, nhờ đó mà y đạo của lão phu cũng tiến bộ rất nhiều nữa.

Mấy lời nói đó khiến cho Độc Cô Hưng giật mình kinh hãi và thất thần đứng ngẩn người ra.

Tâm Uyên thấy vậy ngạc nhiên, vừa cười vừa hỏi lại:

-Độc Cô lão đệ làm sao thế? Có phải lão đệ nhận thấy lão phu đã nói sai hay không?

Độc Cô Hưng lẩm bẩm đáp:

-Có phải là cụ nói cụ đã tìm ra được những diệu thú ở trong các thể chữ và các bức tranh sơn thủy hay thảo mộc, nhờ vậy mà y thuật của cụ tiến bộ hơn khi trước rất nhiều phải không?

Tâm Uyên gật đầu:

-Có thể thật. Nhưng những diệu thú đó ẩn bí và tinh vi lắm, hình như chỉ có nghiên cứu và thưởng thức nhiều thì mới tìm thấy được những cái đó thôi, chứ muốn thực tế nghiên cứu thì không sao tìm tòi ra được.

Hai mắt bỗng sáng ngời, Độc Cô Hưng hờ hởi tiếp:

-Diệu thú trong tranh và chữ có thể làm cho y thuật tiến bộ thêm như vậy cũng có thể làm cho võ học được tiến ích đấy chứ?

Tâm Uyên thấy y nói như vậy, ngăn người ra giây lát rồi gật đầu nói:

-Lão đệ nói rất có lý, nhưng tiếc thay Tâm Uyên mỗ về mặt nội gia công lực thô sơ lắm. Vì vậy mà không sao dung hội được những tinh vi của chữ viết nhưng lão đệ là cao túc của danh sư cứ mỗi căn cứ phương pháp đó mà nghiên cứu xem, may ra lão đệ sáng tạo được một pho võ công mới rất kỳ diệu cũng chưa chừng.

Độc Cô Hưng lắc đầu, vừa cười vừa đỡ lời:

-Về mặt võ công, tuy tôi đã được sư phụ và sư bá truyền thụ cho Tiểu Chuyển Luân Đại Pháp, nhờ vậy tôi cũng tiến bộ khá nhanh chóng. Nhưng còn văn học vì hãy còn ít tuổi nên sự thành tựu của tôi hãy còn thô sơ lắm. Đối với các thể chữ và các lối hoạ lại chưa nghiên cứu qua bao giờ, nên muốn tìm ra được diệu thú ở trong chữ và hoạ đối với tôi thì quả thực là một sự khó khăn. Nếu tôi đem lý thuyết của cụ vừa nói mà kể lại cho Độc Cô Sách đại ca của tôi hay, thì chắc bệnh của anh ấy sẽ khỏi rất nhanh chóng cũng chưa chừng.

Tâm Uyên không hiểu Độc Cô Hưng tại sao lại nói như thế, liền hỏi lại nguyên nhân. Độc Cô Hưng là người rất thành thật và lương thiện, thấy Tâm Uyên hỏi như vậy không giấu giếm gì hết, liền kể cho Tâm Uyên hay, Độc Cô Sách đang khổ tâm nghiên cứu bốn thể kiếm pháp tuyệt học, không quản ngại dầm mưa dãi nắng nên mới đau ốm như vậy.

Nói xong, y bỗng nghĩ ra một việc, liền nói tiếp:

-Phen này Sách đại ca bị bệnh nặng, được cụ không nhớ thù cũ lại còn khảng khái tặng cho linh dược để cứu chữa cho Sách đại ca được khỏi tử hồi sinh và không lỡ mất ngày giờ dự Thiên Nam đại hội, ơn đức này quá lớn, chớ Sách đại ca khỏi bệnh, thế nào tôi cũng bảo đại ca đền bù ơn đức này của cụ.

Tâm Uyên cau mày lại đáp:

-Sao Độc Cô lão đệ lại nói thế?Hoa mỗ có phải...

Độc Cô Hưng biết ông ta định nói gì rồi, nên không đợi ông ta nói dứt, đã vội xua tay và đỡ lời:

-Tôi biết cụ là người rất khí khái chứ không phải như những kẻ thường tục thi ân mong người ta phải báo đền cho mình, nên sự báo đền mà tôi nói đây khác hẳn lối đền ơn của người thường tục và đặc biệt lắm, thế nào cụ cũng nhận sự đền ơn ấy của Sách đại ca chứ không sai.

Cảm thấy rất hứng thú Tâm Uyên mỉm cười đáp lại:

-Lão đệ nói như vậy, xin lão đệ hãy cho lão phu biết lão đệ với Độc Cô Sách sẽ dùng cách gì đặc biệt để đền ơn lại cho lão phu như thế?

Độc Cô Hưng mỉm cười đáp:

-Độc Cô đại ca của tôi đã học hết chân truyền của sư bá Đại Bi Tôn Giả. Trong các môn võ học mà đại ca đã học hỏi được có ba môn rất thần diệu là: Đại Bi thần công, Đại Bi cứu thức và Thập Bát la hán kiếm pháp. Chờ đại ca tôi lành mạnh rồi, tôi bảo đại ca lựa chọn một môn võ công truyền thụ cho Linh nhi lão đệ. Như vậy có phải là một cách đền ơn rất đặc biệt không?

Tâm Uyên nghe thấy Độc Cô Hưng nói như vậy liền mỉm cười, gật đầu lia lịa. Lúc ấy mùi thơm thuốc đã bốc lên, Độc Cô Hưng ngửi thấy mùi thơm đó liền nhìn vào siêu thuốc, mặt lộ vẻ rất cảm động.

Uống xong liều thuốc, ngay ngày hôm ấy Độc Cô Sách đã khỏi bệnh. Độc Cô Hưng liền kể rõ đầu đuôi câu chuyện cho chàng ta hay. Chàng định xuống giường cảm ơn Tâm Uyên.

Tâm Uyên xua tay, vừa cười vừa nói:

-Độc Cô Sách lão đệ không nên khách sáo như thế. Tuy bệnh của lão đệ đã khỏi, nhưng nguyên khí thì vẫn chưa hồi phục, ít nhất cũng phải uống vài ba thang thuốc bổ, chờ ba ngày sau nguyên khí phục hồi rồi, lúc ấy lão đệ mới có thể xuống đất được.

Độc Cô Sách nghe nói, vừa gượng cười, thì Độc Cô Hưng đã ôm một đồng tranh và câu đối tới, rồi nói với Độc Cô Sách rằng:

-Đại ca khỏi cần phải buồn rầu gì hết, đã có bấy nhiêu câu đối và tranh vẽ của Hoa lão tiên bối cũng đủ để cho đại ca tiêu khiển trong mấy ngày rồi.

Độc Cô Sách ngạc nhiên hỏi:

-Chả lẽ trong ba ngày đó hiền đệ không đến đây tiếp chuyện với ngu huynh hay sao?

Độc Cô Hưng lắc đầu đáp:

-Không phải là đệ không tới đây tiếp chuyện với đại ca đâu, mà đệ sợ quấy nhiễu đại ca thôi.

Càng ngạc nhiên thêm, Độc Cô Sách hỏi tiếp:

-Quấy nhiễu cái gì?

Độc Cô Hưng nháy mắt mấy cái rồi đáp:

-Tất nhiên là không dám quấy nhiễu đại ca nghiên cứu bốn thể kiếm pháp tuyệt học của Bán Kỳ lão nhân chứ còn gì nữa?

Độc Cô Sách cau mày lại, gượng cười nói tiếp:

-Hưng đệ khéo nói bông thật, nguy huynh ốm nằm trên giường thì nghiên cứu sao nổi kiếm pháp?

Chỉ tay vào đồng tranh và câu đối. Độc Cô Hưng mỉm cười thủng thẳng đáp:

-Đại ca, Hoa lão tiên bối chỉ xem những chữ và tranh vẽ đã lãnh hội được diệu thú, nhờ vậy y thuật của ông ta đã tiến bộ rất nhiều nên đệ cũng muốn đại ca xem những chữ và tranh vẽ này mà tìm hiểu ra được diệu thú ở bên trong để tăng ích cho võ công. Huống hồ bốn chữ:"Vạn tượng hồi xuân"viết ở trên cái quạt lại viết theo thể chữ, hình như vừa bao hàm sự ảo diệu của các thể thức kiếm pháp mà đại ca đang cần tìm kiếm.

Nghe thấy Độc Cô Hưng nói như vậy Độc Cô Sách thất kinh hai mắt sáng ngời cầm một cuốn thư pháp lên giở ra xem.

Vừa cầm cuốn bút pháp ra xem chàng đã như người mất hết hồn vía ngay. Độc Cô Hưng thấy thế hơi cau mày lại vừa cười vừa nói:

-Đại ca, đệ chuẩn bị một cái bút để sẵn ở đây, để đại ca dùng thay kiếm, nằm ở trên giường nghiên cứu. Linh nhi lão đệ hãy ở trong này chờ đợi đại ca dặn bảo, còn tiểu đệ với Hoa lão tiên bối thì ra phòng ngoài uống rượu nói chuyện. Sáng sớm mai đệ sẽ vào thăm đại ca sau.

Nói xong y cùng Tâm Uyên lẳng lặng rút lui ra phòng ngoài.

Độc Cô Sách cứ cầm cuốn thư pháp với cái bút lông mà ngắm người ra xem thôi, chứ không để ý đến lời nói của Độc Cô Hưng.

Ra tới phòng ngoài, Độc Cô Hưng khẽ nói với Tâm Uyên rằng:

-Đấy, cụ xem tôi nói có sai không? Đại ca của tôi vừa nghe nói trong thư pháp với tranh có bao hàm diệu thú, là anh ấy cứ thờ người ra như người rất say mê.

Tâm Uyên gật đầu mỉm cười đáp:

-Người học võ nếu không say mê như thế thì làm sao nghiên cứu ra được tuyệt học thượng thừa?

-Cụ nói rất phải.Vì bốn thể kiếm pháp trong khi đi đường, trời mới tinh sương, mà đại ca tôi đã chờ xem mặt trời mọc, đêm đến lại xem trăng sao, nghe thấy tiếng sấm là tìm nguyên do luôn thật là không quản ngại dầm mưa dãi nắng. Nay bỗng được cụ cho hay trong thư pháp ở các bức tranh vẽ có những diệu thú riêng, như vậy thể nào cũng thành công rất nhanh chóng. Đến ngày đại hội Thiên Nam đại ca sẽ vệ đạo giáng ma mà làm rạng rỡ cho sư môn chứ không sai.

Tâm Uyên mỉm cười đỡ lời:

-Đáng tiếc thật!Phần vì thời giờ cấp bách quá phần thứ hai lão phu cố hết sức lánh mặt người giang hồ. Bằng không thể nào lão cũng sẽ đi theo hai vị lão đệ để

dự Thiên Nam đại hội với quần hào tụ họp đông đảo và sẽ được xem nhiều trò vui được sáng mắt ra là khác.

Độc Cô Hưng vội hỏi:

-Thưa cụ đại ca tôi vừa uống thuốc xong mặt mũi tỉnh táo, hình như đã khỏi hết bệnh rồi. Xem như vậy, thể nào cũng kịp thời giờ đi dự Thiên Nam đại hội.

Tâm Uyên đã đoán ra được tâm ý của Độc Cô Hưng liền vuốt râu cười đáp:

-Lão đệ cứ yên tâm, khi lão phu đến ẩn cư nơi đây, lượm được một cuốn Thanh Nang bí thứ, từ đó nghiên cứu tới nay đã học hỏi được rất nhiều. Huống hồ Độc Cô Sách lão đệ đã được uống San Hồ Lộ Thọ Thảo với Thành Hình Phục Linh Căn, thì thể nào cũng khỏi bệnh, quyết không lỡ việc đâu. Nếu lão phu không muốn bảo Độc Cô Sách lão đệ nghỉ ngơi ba ngày để cho khoẻ khoắn thêm thì sự thật hai vị lão đệ sáng sớm mai lên đường đi núi Dã Nhân cũng được.

Hai người vừa chuyện trò vừa nhậu nhẹt chỉ ở phòng ngoài thôi chứ không vào quấy nhiễu Độc Cô Sách nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau Tâm Uyên với Độc Cô Hưng vào trong tĩnh thất đã thấy Độc Cô Sách xuống giường rồi và dùng bút thay kiếm truyền thụ pho Thập Bát La Hán kiếm pháp cho Linh nhi.

Độc Cô Hưng kêu "ủa" một tiếng, mỉm cười hỏi:

-Đại ca có duyên với Linh nhi thật. Bệnh mới khỏi chưa chi đã truyền thụ võ công cho Linh nhi như thế, không sợ quá mệt hay sao?

Độc Cô Sách vội dừng tay, vái Tâm Uyên một lạy để tạ ơn đã chữa cho mình khỏi bệnh, rồi chàng mới trả lời Độc Cô Hưng rằng:

-Hưng đệ cứ yên tâm. Y thuật của hoa lão tiên bối rất tinh xảo, hơn cả Hoa Đà, Biển Thước. Ngu huynh đã hoàn toàn lành mạnh rồi, chỉ đợi chờ truyền xong pho Thập Bát La Hán kiếm pháp cho Linh nhi lão đệ rồi là chúng ta có thể đi núi Dã Nhân ngay khỏi lỡ việc.

Tâm Uyên nghe nói mỉm cười và đỡ lời:

-Độc Cô Sách lão đệ để cho lão phu thăm lại mạch của lão đệ xem vì bệnh của lão đệ nặng lắm chưa chắc đã hoàn toàn khỏi hẳn đâu.

Độc Cô Sách chìa tay trái ra cho Tâm Uyên thăm mạch, vẻ mặt hớn hở đáp:

-Hoa lão tiên bối tại hạ đã thử vận chân khí huyết thông thường hầu hết như trong người không còn một chút bệnh nào nữa.

Xem xong mạch ở hai tay Tâm Uyên lại bảo Độc Cô Sách thè lưỡi ra cho mình xem rồi lắc đầu thở dài và nói tiếp:

-Lão đệ quả thật là một kỳ tài. Thể chất của lão đệ quả thật hiếm có. Từ xưa tới nay lão phu chưa thấy một người nào như lão đệ hết. Bệnh của lão đệ đã hoàn toàn khỏi hẳn, bây giờ lão đệ muốn đi hoặc muốn ở thì tùy theo ý muốn.

Nhìn sắc trời một hồi, Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Thập Bát La Hán kiếm pháp của tậ sư môn tuy chỉ có mười tám thế thôi nhưng mỗi thế lại có tám thế rất phức tạp và tinh ảo. Linh nhi lão đệ tuy rất thông minh, nhưng muốn thuộc lòng một lúc thì phải đến chiều tối hôm nay mới có thể thuộc lòng được, nên ngu huynh định nhờ Hưng đệ chỉ điểm cho Linh nhi lão đệ luyện tập nốt, còn ngu huynh thì vẽ đồ giải giao cho Hoa lão tiên bối để nhờ có khi nào ngẫu nhiên quên mất một vài thế cũng còn có sách để tham khảo. Như vậy nhanh lắm cũng phải đến chiều ngày mai anh em ta mới có thể cáo từ Hoa lão tiên bối lên đường.

Tâm Uyên gật đầu vừa cười vừa nói tiếp:

-Đa tạ Độc Cô lão đệ, nếu lão đệ vẽ và viết đồ giải để lại, thì Linh nhi có thể tạm ngừng học đi lên làng đằng trước kiếm một vài món ăn nhậu về để lão phu tiễn hành hai vị.

Độc Cô Sách đang định từ chối thì Linh nhi đã cười hi hí đi ra khỏi nhà. Chờ Linh nhi về làm xong thức ăn, thì Độc Cô Sách viết và vẽ đồ giải, còn Độc Cô Hưng thì truyền thụ kiếm pháp cho Linh nhi.

Ngày hôm sau trời sắp chiều tối thì Linh nhi vừa học thuộc lòng pho "Thập Bát La Hán kiếm pháp" xong. Anh em Độc Cô Sách liền cáo từ Tâm Uyên đi núi Dã Nhân để tham dự Thiên Nam đại hội ngay.

Tâm Uyên dặn bảo Độc Cô Sách là còn dư ngày giờ, không nên đi quá vội vàng, để khỏi ảnh hưởng đến sức khoẻ mới hồi phục.

Độc Cô Sách mỉm cười cảm ơn, rồi cùng Độc Cô Hưng vái chào ông ta một lạy thủng thẳng ra đi.

Vừa đi Độc Cô Hưng vừa hỏi:

-Đại ca, trông vẻ mặt của đại ca sáng sủa lắm, đại ca có chuyện gì rất vui mừng. Có phải đại ca đã lãnh hội được những sự tinh diệu ở trong thư pháp với tranh vẽ và đã nghĩ thêm được những sự biến hoá trong pho kiếm pháp của Bán Kỳ lão nhân truyền cho rồi phải không?

Độc Cô Sách gật đầu vừa cười vừa đáp:

-Nói đến công lực, thì Nam cung tiên bối còn kém ân sư của chúng ta. Không những so sánh với Âm Dương Song Ma và Phạm Long Sinh các người, ông ta cũng còn kém hơn. Nhưng ông ta thông minh tuyệt đỉnh, tập trung tinh thần để nghiên cứu võ của bốn môn phái trong thiên hạ, bên trong lại thêm những sự tinh diệu thiên nhiên của Nhật, Nguyệt, Tinh Thì, Sơn, Xuyên, Cầm, Thú, Thư, Hoa, Cầm, Kỳ ... nên oai lực và linh kỳ của nó có thể nói là kinh thiên động địa, và sự biến hoá của nó không sao đo lường được!

Độc Cô Hưng hờn hử cười và hỏi tiếp:

-Đại ca nói như vậy, chắc thế nào đại ca cũng tìm hiểu được hết sự tinh diệu của nó rồi?

Độc Cô Sách lắc đầu thở dài đáp:

-Nam cung tiền bối nói rất đúng. Ai mà hiểu được hết sự ảo diệu ở bên trong thì sẽ trở nên giang hồ đệ nhất nhân, nhưng diệu lý tự nhiên của trời đất vô cùng vô tận, muốn biết được hết thì làm gì có chuyện dễ như thế? Huống hồ ngu huynh cũng không mong mọi gì được là giang hồ đệ nhất nhân, chỉ mong nghiên cứu được phần nào, rồi đến đại hội Thiên Nam lập được đại nghiệp giáng ma vệ đạo và cung hiến cho thiên hạ võ lâm đôi chút công đầu để khỏi phụ lòng ân sư trông mong. Được như vậy là ngu huynh đã lấy làm hài lòng lắm rồi!

Độc Cô Hưng giơ ngón tay cái lên tắc lưỡi khen ngợi:

-Dù công lực của đại ca chưa vượt qua được các vị tiền bối mà trở nên giang hồ đệ nhất nhân, nhưng độ lượng của đại ca cũng đã là giang hồ đệ nhất nhân rồi!

Sư huynh đệ vừa chuyện trò vừa đi thẳng về núi Dã Nhân. Độc Cô Sách nghe theo lời dặn bảo của Tâm Uyên không dám phí sức mà đi cả ngày lẫn đêm. Cho nên mãi tới ngày hôm mười ba tháng ba, nghĩa là chỉ còn một ngày nữa hai người mới đi tới núi Dã Nhân. Càng đi gần tới đích bao nhiêu Độc Cô Sách càng cảm thấy hồi hộp không yên bấy nhiêu. Vì chàng nhận thấy chỉ một đêm nữa thì tất cả quần hùng ở trên thế gian này đều sẽ tụ họp ở trong Ly Hồn Cốc và tất cả ân oán của mình cũng sẽ được kết liễu.

Mộ Dung Bích có tới hay không?

Mộ Dung Băng có tới hay không?

Điền Thúy Thúy có tới hay không?

Ba vị hồng nhan tuyệt đời có liên can rất mật thiết với mình tới nơi rồi sẽ ra sao? Không tới thì sao? Nhân quả và sự lợi hại ở bên trong thật là phức tạp vô cùng. Trong trái tim Độc Cô Sách đã nảy ra vô số sợi tơ tình, đã dệt thành những tấm lưới tình chằng chịt.

Lưới tình này đẩy không đi, cắt không đứt, muốn xông pha qua lại sợ sệt, muốn gỡ lại ngại rối loạn quá.

Độc Cô Sách rất yêu Mộ Dung Băng, nhưng vì nàng ta đã thương Điền Thúy Thúy, nên chàng mới phải ra tay tát nàng khiến nàng ta ứa lệ bỏ đi.

Người có hôn ước với Độc Cô Sách là Mộ Dung Bích, nhưng Mộ Dung Bích đã cắt tóc đi tu rồi, không biết nàng ta có tới Ly Hồn Cốc để gặp gỡ lại nhau không?

Người đã thực tế làm vợ của Độc Cô Sách lại là Điền Thúy Thúy. Mối nhân duyên ấy chỉ khiến chàng cảm thấy như mộng, như ảo, như sương mù như điện chớp, và quyết không cho phép chàng được nối lại. Nhưng Điền Thúy Thúy đã bị Mộ Dung Băng tát cho một cái rất oan đến nỗi gãy mất hai chiếc răng. Nàng ta lại tặng hai chiếc răng ấy cho Độc Cô Sách làm kỷ niệm. Không ngờ chàng để cho Mộ Dung Băng vứt hai chiếc răng ấy đi, nên chàng lại càng ăn năn hối lỗi với

ThúyThúy thêm. Bây giờ chàng phải làm thế nào mà giải thích để cho MộDung Bãng khỏi hiểu lầm và xin lỗi Thúy Thúy mới được.

Tất cả những vấn đề đó đều là những vấn đề khó giải quyết không những còn khó hơn tham ngộ bốn thế kiếm rất tinh ảo, mà thậm chí lại còn khó hơn cả việc đánh bại vợ chồng Thúc Độ với LụcChâu.

Cho nên trong khi đi đường Độc Cô Sách trong lòng rất cởi mở, nhưng khi vừa tới nơi tới chốn, chàng đã cau mày lại rầu rĩ vô cùng và tâm thần hình như hoảng hoảng hốt hốt, không khác gì một kẻ mất hết hồn vía vậy.

Độc Cô Hưng thấy sư huynh mình bỗng thay đổi hẳn tuy y không biết rõ tâm sự của Độc Cô Sách, nhưng vẫn khuyên chàng ta nên bỏ hết những mối sầu tư sang bên, mà chăm chú vào việc dự Thiên Nam đại hội, để vệ đạo diệt ma thôi.

Độc Cô Sách cảm thấy đầu óc bối rối trong lòng không yên. Chàng cố gượng trấn tĩnh tâm thần ngồi yên để điều tức. Nhờ vậy một lát sau chàng mới quên được những kỷ niệm kia.

Độc Cô Hưng cũng ngồi ở cạnh chàng, nhập định. Sáng sớm ngày hôm sau đã là ngày mười ba tháng ba, là ngày chính của ThiênNam đại hội, hai sư huynh đệ nhìn nhau cười từ từ đứng dậy và đi sát cánh bên nhau, tiến vào trong Ly Hồn cốc.

Bọn Chúc ThiếuKhoan đã lựa chọn bãi đất trống ở giữa sơn cốc mà bày tiệc. ở chỗ cách mâm cỗ không xa chúng còn lập một cái đài cao để làm võ đài.

Lúc ấy tuy trời mới sáng tinh sương, nhưng các vị anh hùng hào kiệt của bốn bể bát hoang tới khá nhiều. Những mâm cỗ của chúng bày khác lạ hơn người.

Chúng không bày la liệt mấy chục cái bàn vào một nơi mà chúng lại bày vào sát vách núi, lấy những tảng đá thiên nhiên ở đó làm bàn nên chỗ này hai ba bàn, lại cách xa dăm bảy thước nữa mới tới một cái bàn khác, bàn nào cũng chỉ có thể ngồi được dăm ba người thôi. Cũn có bàn đặc ở chỗ khe núi rất ẩn khuất. Hai anh em Độc Cô Sách liền ngồi vào một cái bàn ở một chỗ rất vắng vẻ, nơi góc sườn núi.

Lúc ấy Chúc Thiếu Khoan đã đi lại được như thường, đang cùng Uất Trì Cảnh, Diệu Nhưộng, Đinh NgọcSương, Tô BáoVăn với Bách Hoa công chúa, mới tham gia vào minh ước của chúng, ngồi mâm chủ tịch bày ở chỗ gần võ đài, vừa nhậu nhẹt vừa trò chuyện, tên nào tên ấy rất kiêu ngạo, hình như không coi ai vào đâu cả.

Nhưng MộDung Bích, MộDung Bãng, ĐiềnThúy Thúy ba thiếu nữ tuyệt đẹp và đã có liên hệ rất mật thiết với Độc Cô Sách thi chưa hề thấy một nàng nào tới cả.

Tạ Dật Tư, Công Dương Thọ và Bạch Phát Thánh Mẫu cũng chưa thấy có mặt. Độc Cô Sách đang cau mày lại nghĩ, thì Độc CôHưng đã rí tai chàng, khẽ nói:

-Đại ca còn nhận thấy điều gì khác lạ không?

Độc Cô Sách gượng cười đáp:

-Những người thuộc vào phe của chúng ta chưa thấy một ai xuất hiện cả. Như vậy, anh em chúng ta có khác gì một đôi binh đã sa vào trong đầm rỗng hang hỏ rồi không?

Độc Cô Hưng mỉm cười lắc đầu đáp:

-Đại ca không nên nghĩ như thế không khi nào chúng ta bị cô lập như vậy đâu. Chưa biết chừng những người đó đã tụ họp vào một nơi, đúng giờ đúng giấc mới đến cũng chưa chừng?

Độc Cô Sách nhân thấy lời nói của Độc Cô Hưng rất có lý, chàng vừa gật đầu, thì bỗng thấy Thiếu Khoan đứng dậy, chấp tay chào và lên tiếng kêu gọi:

-Độc Cô tiểu hiệp!

Độc Cô Sách cũng vội đứng dậy, chấp tay đáp lễ và hỏi lại:

-Chúc Thiên Tôn có việc gì muốn chỉ giáo thế?

Lúc ấy Bách Hoa công chúa lại làm ra vẻ rất lẳng lơ và cứ đưa mắt tống tình Độc Cô Sách hoài.

Thiếu Khoan nhìn Độc Cô Sách với Độc Cô Hưng một hồi, rồi trợn ngược đôi lông mày lên, mỉm cười hỏi:

-Đại hội Thiên Nam này, tuy dùng để tụ họp tứ hải quần hùng nhưng quan khách chính của đại hội mà anh chị em Thiếu Khoan mong đợi nhất là Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn đạo trưởng. Tuy vậy cho đến giờ mà vẫn chưa thấy hai vị cao tăng và cao đạo tới. Không biết có phải hai vị khinh thường anh em mỗ mà không thèm tới hay là...

-----oOo-----